Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5722/2024
30.09.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Сање Агатоновић, Весне Мастиловић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца ЈП „Електродистрибуција Србије“ ДОО Београд, Огранак „Електродистрибуција Рума“, чији је пуномоћник Миленко Радованов, адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Владислав Милетић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1154/23 од 18.10.2023. године, у седници одржаној 30.09.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1154/23 од 18.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1154/23 од 18.10.2023. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Руми П 1072/21 од 28.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавеже да му исплати 281.498,14 динара, на име главног дуга, са припадајућом законском затезном каматом од дана утужења до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка са припадајућом законском затезном каматом од дана утужења до исплате. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка од 153.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1154/23 од 18.10.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена, делимично одбијена жалба тужиоца, па је првостепена пресуда потврђена у побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари, а преиначена у делу одлуке о трошковима поступка, снижени су трошкови поступка, тако што је тужилац обавезан да туженом накнади трошкове поступка од 138.000,00 динара, док је одбијен захтев туженог којим је тражио да се тужилац обавеже да му накнади трошкове поступка од још 15.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји потреба новог тумачења права, с обзиром на то да су питања на која се указује као спорна везана за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијана другостепена пресуда је у складу са судском праксом и правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда. У конкретном случају ради се о парници ради стицања без основа, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Такође, посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање). Поред тога, тужилац уз ревизију није доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари. Из наведеног разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради стицања без основа поднета је 17.01.2017. године. Вредност предмета спора је 281.498,14 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија тужиоца није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић